

Ankenævnets j.nr. 11-25 - Klage over regning/erstatning i forbindelse med påstået hærværk på brandalarm.

Klager overnattede den 1. oktober 2011 på indklagedes hotel. Klager havde bestilt 2 værelser til en pris af hhv. 550 kr. og 700 kr.

Under opholdet gik brandalarmen på hotellet i gang ved ca. 03.00-tiden. Klager forklarede, at mange gæster gik ud på gangen, hvorefter brandvæsnet dukkede op. Ifølge klager var der tale om en fejlalarm. Inde på værelse 3 og 4 - hvor klager boede - drejede klagers kone på brandalarmen (brandmelderen - en drejealarm) for at standse den høje hyl, da klager havde børn med som sov.

Klager forklarede, at der ikke blev brugt vold eller øvet sabotage på alarmen. Alarmen drejede som var den beregnet til det. Der var ikke noget mærkat på, om at man ikke måtte dreje den, eller om at den ikke måtte røres.

Kort efter opholdet modtog klager en ekstra faktura på kr. 1.800,- for at have begået hærværk på brandalarmen. Af fakturaen fremgik det, at indklagede havde konstateret, at der var begået sabotage på brandmelderen på klagers værelse, den nat hvor brandalarmen gik i gang. Indklagede havde anført, at brandmelderen var løsnet, hvilket var ulovligt. Indklagede havde anført, at klager derved havde udsat andre for stor fare i tilfælde af, at der efterfølgende var opstået en brand på hotellet, da alarmen i så fald ikke ville virke. Indklagede havde endvidere anført, at det havde krævet et stort arbejde at få genetableret anlægget til funktionsdygtig drift.

Det var klagers opfattelse, at indklagede ved at fremsende denne ekstra faktura forsøgte at få udgiften til brandvæsnet udrykning dækket fra de værelser, hvor alarmen var blevet drejet.

Klager havde yderligere anført, at klager manglede dokumentation for, hvad det opkrævede beløb præcis skulle dække.

I forhold til indklagedes bemærkninger (nedenfor) anførte klager, at man fortsat var af den opfattelse, at brandmelderne var beregnede til at dreje på, og de derfor ikke var blevet udsat for sabotage. Indklagede havde således anført i en efterfølgende telefonsamtale, at han kunne se, hvilke brandmeldere, der var drejet på, hvilket gjorde det hurtigt at få et overblik over anlægget. Klager havde ikke, som insinueret af indklagede, drejet på brandmelderne på gangen. Klager anførte videre, at der fortsat ikke forelå dokumentation for, hvad det opkrævede beløb skulle dække.

Klager fremsatte krav om, at indklagede frafaldt sit krav.

Indklagede havde anført, at klagers gengivelse af det passerende i store træk er korrekt.

Indklagede havde videre anført, at hvis blot klager havde fulgt instruktionen på hotelværelsets dør om brandalarm, ville situationen ikke være opstået. Heraf fremgik det, at i tilfælde af brandalarm skulle man forlade værelset og gå udenfor og afvente brandvæsnet. Der stod således intet om, at man skulle løsne brandmelderen eller på anden måde sætte brandalarmen ud af kraft.

Havde klager blot tænkt sig en lille smule om, ville klager også have kunnet regne ud, at når klager ved at skrue brandmelderen løs kunne fjerne alarmer fra værelset, ville den også være sat ud af funktion ved en efterfølgende brand.

Udover de i alt 7 værelser, hvor brandmelderen var sat ud af kraft, var brandmelderen på gangen også sat ud af drift, hvilket betød, at store dele af anlægget ved en efterfølgende brand ikke ville virke. Der må i et sådant tilfælde ikke overnatte gæster på hotellet, uden at der etableres en brandvagt.

Indklagede havde anført, at klager havde begået en ulovlighed ved at sabotere brandalarmanlægget. Indklagede måtte efterfølgende have en tekniker til at fejlfinde og idriftsætte anlægget i funktionsdygtig tilstand. Det var denne udgift, som indklagede ønskede dækket.

Klager havde således erkendt, at det var klager, der havde begået sabotage og løsnet brandmelderne på anlægget, hvorfor klager også var erstatningsansvarlig herfor. Ukendskab til loven fritager ikke for ansvar.

Hvis indklagede havde været klar over, at anlægget var sat ud af drift i det omfang det efterfølgende viste sig, ville indklagede heller ikke kunnet have overnattende gæster, og klager ville i så fald have været erstatningspligtig for det driftstab, som indklagede herved ville have fået.

Indklagede afviste klagers påstand om, at det drejede sig om betaling for den falske brandalarm. Det drejede sig alene om betaling/erstatning for det efterfølgende arbejde med fejlfinding og reetablering af anlægget, efter at der var foretaget et uautoriseret indgreb fra klagers side.

Indklagedes fremsatte krav om, at klager skulle betale det opkrævede beløb på kr. 1.800,-.

Et flertal i Nævnet bestående af Nævnets formand samt repræsentanterne fra henholdsvis Forbrugerrådet og Visit Danmark fandt, at klager burde have medhold.

Dette flertal havde anført, at det ikke på baggrund, af indklagedes opslag om brand og brandalarmer, som nævnet havde fået fremsendt billeder af, var åbenbart for klager, at man som gæst på indklagedes hotel ville pådrage sig erstatningspligt ved at dreje på brandmelderen på et tidspunkt, hvor brandalarmer var gået i gang. Flertallet bemærkede yderligere, at indklagede efter gentagne opfordringer ikke havde dokumenteret hvilken udgift, der lå bag indklagedes erstatningskrav.

Et mindretal i Nævnet bestående af erhvervets repræsentanter fandt, at klager ikke burde have medhold.

Dette mindretal var af den opfattelse, at det måtte være åbenbart, uden at det specifikt fremgik af et opslag eller lignende, at man, som hotelgæst, ikke med tvang ikke skal forsøge at stoppe en igangværende brandalarm ved at skrue på monterede brandalarmer eller andre former for opsat sikkerhedsudstyr. Mindretallet bemærkede i den forbindelse, at det blev mere og mere udbredt, at hoteller ikke benyttede natte-/brandvagt, men i stedet opsatte automatiserede brandmeldere, og at det på denne baggrund var for vidtgående, hvis hoteller skulle opsætte opslag op ved hver eneste brandmelder om, at den pågældende brandmelder ikke måtte berøres, hverken før eller efter en alarm var gået.

Der blev truffet afgørelse efter flertallet, og klager blev således givet medhold i sin klage.

Da klager fik medhold i sin klage, skulle indklagede refundere klager gebyret for sagens behandling ved Ankenævnet, kr. 150,-, jf. vedtægternes § 6, stk.

Afgørelse af 20. august 2012